

Караконджулчо и Зъбната Фея

- Значи, хвърляш го на покрива и казваш „На ти, вранке, млечен зъб, дай ми, вранке, костен!” и ти пораства нов постоянен зъб!
- И всичко това за безплатно? – разсмя се Детенце и свирна през новата дупка на мястото на поредния млечен зъб.
- Их, ама и ти си един! Откъде пари у враната, че да ги дава за всеки зъб, с който я замерят! – Таласъмчето разглеждаше малкото зъбче, лежащо в миниатюрна кутийка.
- Не зная. Обаче Зъбната Фея почтено си плаща. Затова ще го сложа под възглавницата, а получените пари ще отидат за дъвка!
- Аман! Сега ще трябва да стъпвам на пръсти, че миналият път си умрях от студ във фризера, докато тази гадост стане достатъчно твърда за чупене! - Караконджулчо разроши едно снопче косми, което беше малко по-късичко от околните. Независимо от усилията на цялата фамилия, част от дъвката се беше наложило да бъде изрязвана.

Караконджулчо седеше на бюрото на Детенце и четеше на лунна светлина. Караконджулчето имаше здрави нерви, иначе щеше да подскача на всяка илюстрация. В книгата се говореше за обичаите да се носят трофеи – като почнеш от орлови пера и мечешки нокти и зъби, минеш през скалпове и стигнеш до глигански глави над камината. Минаването включваше и разни съвсем екзотични обичаи, свързани със знаменитата фраза на Высоцкий „За да се получи от теб един добър човек, понякога се налага няколко добри човека да бъдат изядени.” Таласъмчето се стресна при отварянето на прозореца.

На перваза стоеше малка фея. Всъщност, тя беше доста по-голяма от елфите, на ръст го докарваше повече до човешка кукла, отколкото до приказна фея. Всъщност, тя беше облечена в тъмен, спортен на вид костюм и влачеше прилична по размер пътна чанта, чието дрънчене и беше стреснало Караконджулчо. Феята се огледа делово, извади от едната страна на чантата една доларова монета и се гмурна под възглавницата на Детенце. След секунда тя се измъкна оттам и заподскача обратно към чантата си. Там я чакаше таласъмчето.

- Добър вечер! За пръв път виждам Зъбната Фея! Приятно ми е!
- Здравсти! С тези зъбки вероятно скоро няма да видиш никоя от нас. Ако имаш нещо за питане – питай, че бързам! - Феята заобиколи неочакваната компания и пусна зъбчето направо в чантата през една кръгла дупчица с капаче. Тя погледна джипиеса си и промърмори нещо.
- Какво правиш със зъбчетата? – Караконджулчо виждаше, че на феята хич не и е до него, но любопитството беше по-силно от доброто поведение. – Все нещо трябва да правиш, та да имаш пари за нови, нали така!
- Търговия, разбира се! Ти откъде мислиш, че вождовете на канибалски племена се сдобиват с тези огърлици от стотици зъби, дето ги продават на туристите като наследствени реликви? А жените им? А тъщите им? Ами те подагра ще хванат от ядене на

толкова месо, ако трябва те да си набавят сами зъбите! Затова си имаме приказката с шаманите им – те на нас злато или раковинки, каквото там минава за твърда валута, ние на тях зъби. От поколения е така! Сега туриристите са като мухите, само търгувай! Само че снабдяването започна да става по-трудно и по-трудно! Първо, цената на зъбите много се покачи. Отначало давахме по едно пени, после по петаче, после по четвърт долар, сега ставката е долар, но има такива, които дават по два, подбиват пазара, така да се каже! Второ, едно време имаше много дечица и всяка фея летеше сравнително на кратки разстояния, а сега от детенце на детенце – половин град минаваш! А трябва да се носят куп неща – ето, парите преди всичко, после самите зъби, после костюм за феи, ако детенцето не спи, да не говорим колко ресурси отиват за тренировки да им вдигнеш възглавниците, ако се обърнат върху теб в съня си, или да отвориш прозорците. Вчера си счупих два нокътя докато се вмъкна в един апартамент в Манхатън, те имат система за пречистване на въздуха и прозорците им не се отварят по принцип!

Феята показва една мускулеста ръчичка с доста изпочупени ноктенца. В този момент навигационното устройство на Зъбната Фея изписука. Тя скръцна със собствените си зъби и рече нещо нечленоразделно. Караконджулчо бързо се отмести. Феята се усети, че държанието ѝ не е приказно.

- Довиждане! Наистина трябва да тръгвам! В един съседски бар са избили няколко зъба, ако имам късмет, ще стигна първа. Големите зъби са кът, сега за тях пари вземат само онези импресионисти, зъболекарите! Чао! - феята скоростно грабна чантата си и излетя без дори да се огледа.

Караконджулчо внимателно затвори прозореца и се върна към четивото си. Сега вече картинките не изглеждаха изобщо страшни. Затова пък таласъмчето отчаяно се опитваше да избута в тъмния килер на подсъзнанието си видението на феята, която търгува със скалпове. Не беше образ, който да предразполага към приятни сънища, в никакъв случай. Да, животът на митичните същества си беше определено труден. Караконджулчо изостави историческите четива и отвори една безопасна книга за правене на торти. На първата страница имаше кулинарно творение с фея, държаща чаша с нещо червено. Караконджулчо изписка, после си заповтаря „Това е малиново желе, малиново желе, да, точно малиново желе!“ Все пак, той беше митично същество с въображение.